

партии в Польше, западной Белорусии и Западной Украине / [Под ред. Скульского]. – Минск: 1935. – 335 с. 19. УКС // Нова Зоря. – 5 червня 1932. – Ч. 41 (539). 20. Буць О. З організаційного життя Українського Католицького Союзу / О.Буць // Мета. – 20 грудня 1936. – Ч.51 (296). 21. Новий тип громадянина // Мета. – 6 грудня 1936. – Ч. 49 (294). 22. Єгрешій О. Взаємовідносини митрополита Андрея Шептицького і єпископа Григорія Хомишина / О. Єгрешій. // Галичина: науковий і культурно-просвітній краєзнавчий часопис. – Івано-Франківськ, 2001. – № 5–6. – С. 315–320. 23. Український Католицький Союз і політика // Мета. – 10 квітня 1932. – Ч. 14. 24. Kubasik A. Arcybiskupa Andrzeja Szeptyckiego wizja Ukrainskiego narodu, państwa i cerkwi / A.Kubasik. – Lwów-Kraków, 1999. – 208 s. 25. Archiwum Akt Nowych w Warszawie. – Zespół 322. Ministerstwo Spraw Zagranicznych w Warszawie 1917 – 1939. – Sygn. 5294: Ruch ukraiński za wyjątkiem Czechosłowacji i Rumunii. Korespondencja, raporty, opracowania. – T.I. – NR Mikr. – B-21556. – St. 381.

Наталя Блиндер

ПЕРИОДИЧЕСКИЕ ИЗДАНИЯ ВОСТОЧНОЙ ГАЛИЧИНЫ КАК ИСТОЧНИК ПО ИСТОРИИ УКРАИНСКОГО КАТОЛИЧЕСКОГО СОЮЗА

В статье освещена история создания и деятельности Украинского Католического Союза по материалам католических изданий Восточной Галичине 30-х гг. XX ст.

Ключевые слова: Украинский Католический Союз, Восточная Галичина, периодические издания, А. Шептицкий, партия.

Natalia Blinder

PERIODIC PUBLISHING IN EASTERN GALICIA AS A SOURCE OF THE HISTORY OF UKRAINIAN CATHOLIC UNION

The article covers the history of the establishment and operation of the Ukrainian Catholic Union for the materials of Catholic periodicals Eastern Galicia 30's of the twentieth century.

Key words: Ukrainian Catholic Union, Eastern Galicia, periodicals, A.Sheptytskyi, party.

УДК 94(477.86):070 "1934"

Віра Кочкодан

УКРАЇНСЬКА ПРЕСА ПРО ЖІНОЧИЙ КОНГРЕС У СТАНІСЛАВОВІ 1934 РОКУ

У статті досліджено відгуки української преси про жіночий конгрес, 23–27 червня 1934 р., включаючи й етап його підготовки. На основі джерельної бази ("Діло", "Мета", "Вісті" та інші) доведено зацікавленість періодичних видань цією подією як дії, не тільки організаційного, але й ідеологічного розвитку жіночого руху. Водночас це свідчило і про намагання преси донести об'єктивну інформацію про жіноцтво до широкого загалу. Деталізовані повідомлення дають змогу всебічніше висвітлити функціонування жіночого руху у Східній Галичині у 1934 р.

Ключові слова: українська преса, жіночий рух, український жіночий конгрес, "Діло", "Союз українок".

Український жіночий рух на західних землях вперше набув організованого вигляду у 1884 р., коли виникло Товариство руських жінок у Станіславові. Через 50 років свого існування жіноцтво еволюціонувало у кількісному і якісному показниках, пройшло шлях цілісного ідейно-теоретичного та організаційного структурування. Найхарактернішими його рисами були: домінування концепції ліберального фемінізму, яка тісно поєднувалася із завданням національно-визвольної боротьби, а також формування організаційної структури, типологічно подібної до тогочасних європейських аналогів. Виявом сили українського жіночого руху став перший жіночий конгрес у Станіславові, скликаний 1934 р. за ініціативи "Союзу українок". Участь у ньому взяли представниці жіночих організацій з усіх українських земель поза УРСР та з еміграції, які підкреслили своє прагнення до єдності українок.

Прослідкувати за ходом українського жіночого конгресу, висвітлити основні питання, які розглядалися на ньому та з'ясувати зміст резолюцій з'їзду можна із періодичних видань.

Мета статті – дослідити пресу, як джерело для розкриття проведення Українського жіночого конгресу (далі – УЖК), ставлення громадськості до цієї події (політичних партій, позапартійних організацій, закордонних мас-медіа, пересічних осіб).

Проблема конгресу не є новою в історичній літературі, проте вона є маловисвітленою у контексті пресознавства. Першими, хто виступив з аналізом з'їзду жінок були власне їх активні організаторки та учасниці. Так, це – голова філії "Союзу українок" у Станіславові (з 1930-х рр.)

Амалія Рубель [33], І. Вільде – українська письменниця, редактор щомісячного додатку "Світ молоді" до журналу "Жіноча доля" [2].

У радянській історіографії ця проблема не висвітлювалася, оскільки стосувалася "дорадянського буржуазного періоду".

З 1980-х рр. цим питанням займалися українська дослідниця, яка проживає у Канаді, М. Богачевська-Хом'як [1]. Її працю продовжують сучасні науковці України О. Маланчук-Рибак [14–15], М. Дядюк [7], М. Павлюх [21], З. Нагачевська [19], Б. Савчук [44] та інші.

Водночас розгляд їх історії у контексті періодики на регіональному рівні слабо вивчений. Відзначимо монографію львівських науковців В. Передирія, Н. Сидоренка, Т. Старченка "Жіноча доля на тлі доби: (Літопис жін. руху у світлі укр. вид.)" [26].

Джерельну базу дослідження становить в основному інформаційний провідний часопис Галичини "Діло" (виходив упродовж 14 січня 1880 р. – 1939 р. у Львові), офіційний орган Української національно-демократичної партії (УНДП) і Українського національно-демократичного об'єднання (УНДО); "Мета" – український тижневик та орган Українського католицького союзу (УКС), який виходив у Львові упродовж 1931–1939; "Громадський голос" – газета радикального соціал-націоналістичного спрямування, що з різною періодичністю та під різними назвами ("Новий громадський голос", 1904–1905 рр.) виходила у Львові (1895–1939 рр.); "Нова зоря" – газета релігійного напрямку, яка мала поширювати ідеї Української християнської організації (УХО) від УГКЦ; "Вісті" – націоналістична преса (1933–1934 рр.); "Студентський шлях" – щомісячний журнал Союзу українських студентських організацій під Польщею і з 1933 року – Центрального союзу українських студентів, який виходив у Львові 1931–1934 рр.

Аналіз преси засвідчив наступні особливості у висвітленні УЖК: утворилося три підходи у періодиці – хто позитивно висвітлював цю подію (преса УНДО, окремі релігійні, закордонні видання) та ті, що поставилися до неї негативно (преса радикального та соціалістичного спрямування); критично-позитивна позиція (газета "Мета"); найбільшого розкриття він отримав у газеті "Діло", оскільки жіночий рух був схильний до ліберальних поглядів УНДО; у газеті "Діло" переважають статті описового характеру, тоді як в інших виданнях – аналітичного.

Загальну картину конгресу подає "Діло". Так, уже за січень воно містило пропаганду цілей і значення конгресу (підготовчий крок до Всеукраїнського національного конгресу), назву і склад комісій, які працюватимуть над його програмою [46, с. 3–4]. Одночасно згадки про конгрес знаходимо в іншій періодиці. Наприклад, 28 січня 1934 р. у "Меті" було повідомлення про ідею його проведення, озвучене письменницею, активною учасницею жіночого руху Ольгою Дучимінською. Тут же вона подає коротку характеристику жіночого руху за останні 50 років [6, с. 1]. Це свідчило про значну підготовку до з'їзду. Газета "Діло" об'єктивно висвітлювала інформацію про конгрес, подаючи різні оцінки щодо нього, хоча і не приховувало своїх симпатій до останнього. У квітні на сторінках "Діла" з'явилася критика редакторів католицьких видань за антирелігійний характер, "буржуазну ідеологію" майбутнього зібрання [43, с. 3–4].

Із наближенням його проведення все більше відчувалася пропаганда конгресу у пресі. У випусках "Діла" з'являлася детальна інформація про роботу мандатної (вела облік усіх організацій, які мали приїхати), революційної (вчитка доповідей), технічно-господарської (питання поселення, харчування, організації дозвільної частини конгресу) комісій [45, с. 5]; інформації про учасників зібрання (запрошення, кошторис вистав, приблизну кількість коштів, які повинні мати учасники конгресу) [23, с. 5].

З червня інформація про жіночий з'їзд почала кількісно зростати. Також подавалися заклики до усіх жінок взяти участь у зібранні, оскільки він "вказує українській жінці її роль в змаганнях, пригадає цілому громадянству, що для виконання своїх громадянських завдань українська жінка мусить користатися повною рівноправністю на всіх ділянках життя..." [12, с. 3]. Ці заклики демонструють гендерні вимоги жінок. На сторінках преси вміщувалися інтерв'ю із організаторками конгресу: секретарем ділової комісії Оленою Шепарович, головою програмової комісії Оленою Залізнякавою. Перша подавала відомості про кількість делегаток, гостей, їх поселення; а друга – про цикли виступів: історико-педагогічні, культурно-освітні і виховні, господарські питання тощо [51, с. 2–3]. "Жіноча доля" 1 квітня 1934 р. помістила заклик до участі в конгресі "...горнутися до своєї жіночої організації Союзу Українок та через неї скріпити вплив українського зорганізованого жіноцтва на всі прояви національного життя" [8, с. 4].

Водночас у періодиці соціалістичних партій гостро критикувався з'їзд жінок. Наприклад, "Громадський голос" назвав його "лукавим і несправжнім". Аргументом було те, що "Союз українок" не пов'язаний із Наталією Кобринською. Він не може вважати її своєю попередницею, бо вона сповідувала соціалістичні ідеї і ставила їх вище за національні. [32, с. 2]. "Меті" не сподобалась діяльність ділової комісії, оскільки та не винесли на обговорення під час конгресу декілька важливих питань релігійного характеру. На сторінках преси вони звинувачували Мілену Рудницьку

за надто ліберальний рух. Проте підкреслювали, що не проти конгресу, феміністичних ідей, але мають розвиватися у католицькому руслі [22, с. 6]. До речі, на сторінках "Мети" та "Діла" перед з'їздом розгорілася гостра дискусія з цього приводу, що доходила до взаємних звинувачень та докорів. Націоналістична преса "Вісті" упродовж березня-червня друкували статті ("Український жіночий конгрес черговий феєрверк опортуністичного табору", "Роль жінки в житті нації" та ін.), у яких вважали жінок не оформленими ні національним, ні громадським світоглядом і не сприймали з'їзд серйозно. [52, с. 3; 38, с. 4].

З 22 червня 1934 р. тема УЖК стала провідною. Про нього згадували кожного дня і висвітлювали як важливу подію не тільки в русі жіноцтва, але й усієї української нації. Про це свідчать такі заголовки на шпальтах: "Під прапором жіночої солідарності", "Могутня маніфестація жіноцтва", "Українські жінки раду радять" та ін. [4, с. 7; 17, с. 2–3; 53, с. 5–3]. Хронологія подій подавалася досить детально (до кожної години) у днях. Так, у статтях зазначалося, що перший день проведення УЖК і перелік подій: прибуття делегатів, відправлення богослужіння, промови М. Рудницької, привітальних слів О. Шепарович від жіночої ліги миру й свободи (Прага), жіночого фінляндського товариства та ін. Про масштаби конгресу можуть свідчити наступні дані: на з'їзд прибуло 895 делегаток від 101 філії "Союзу українок" разом із діаспорою [28, с. 1], іноземні представники із Європи (Великобританії, Німеччини, Австрії, Чехословаччини) та США. Про підтримку з'їзду свідчить присутність і слова-привітання вищих представників церкви (єпископа Григорія Хомишина), голів "Просвіти", І. Брика, "Рідної школи", "Союзу українських кооперативів" Ю. Павликовський, УНДО та інших [29, с. 1].

Наступні номери "Діла" висвітлювали кількість рефератів, їх тематику. Їх аналіз дав змогу засвідчити актуальні питання, які цікавили жіноцтво. Вони перепліталися із тогочасними освітніми, економічно-господарськими, культурними проблемами. Наприклад, повідомлення М. Мандюкової "Роль жінки у плеканні рідної мови", "Жінка в домашньому господарстві", "Економічна незалежність жінки" (Харитя Кононенко); "Жінка і релігія" (О. Захаріясевиц) "Види суспільної опіки", обговорювалася краща із них. Показово, що аналізу жодної із доповідей не надавалося, мабуть, із метою економії обсягу статті. У ній зазначалася тема, доповідач, звідки він. А далі йшли слова "розгорілася гостра дискусія" чи "після реферату пролунали оплески", "послідували пропозиції" тощо [50, с. 6; 48, с. 3]. Подібна подача інформації у пресі формувала думку не просто про черстве читання рефератів, а їх "живість". Згодом окремі доповіді були надруковані не тільки у "Ділі", але й "Меті". Наприклад, "Участь жінки в українському письменстві" Катерини Чайковської, що давало змогу читачеві самостійно сформулювати думку із прочитаного [54, с. 3].

Конгрес і після свого закінчення перебував на перших шпальтах газет, отримавши від них різну оцінку. Насамперед про нього згадували жіночі пресові видання ("Жіноча доля", "Жіноча воля" та ін.). Наприклад, "Вражіння з Українського Жіночого Конгресу в Станіславові" З. Мірної автор закінчувала так: "Вперед! Хай кожен знає, що українське жіноцтво не складе своєї зброї, аж доки спільними зусиллями з своїми братами – чоловіками не виведе українського народу на переможний шлях української держави" [16, с. 1]. Про резолюції засідання говорилося у статті І. Вільде "Український Жіночий Конгрес" [2, с. 1]. Були випуски повністю присвячені з'їздові. Так, повний текст резолюцій містився у "Жіночій долі" за 1934 р. від 1 серпня, 15 серпня, 1 вересня [37, с. 14–15]. У "Жіночому світі" за липень-серпень, вересень 1934 р. йшлося про усунення між партійної боротьби, підпорядкування партійних інтересів інтересам нації [10, с. 4–5].

"Громадський голос" і після завершення конгресу заявляв, що він "тільки ундівського, клерикального і взагалі реакційного жіноцтва" і як доказ цього наводили присутність станіславівського єпископа Г. Хомишина, який виступає проти рівності чоловіків і жінок [5, с. 2]. Натомість "Нова зоря" назвала його "взірцевим конгресом наших жінок", добре організованим із дискусіями, святковими заходами, етнографічними та мистецькими виставками. У підсумку зазначалося: "Наше жіноцтво має далеко більші та кращі умови й організаційні сили, ніж ми всі думали" [20, с. 3].

У "Ділі" в наступних номерах друкували резолюції конгресу, ухвалені упродовж п'яти днів. Аналіз резолюцій засвідчив бажання жінок у організаційних планах створити надпартійну жіночу організацію, яка б об'єднала жінок з різними політичними, релігійними переконаннями; співпрацювати і надалі з міжнародним жіночим рухом; культурно просвічувати селянок, поширювати жіночі промисли серед молоді; боротися із денационалізацією жінки, яка йде у місто на заробітки; дотримання релігійної толерантності; гендерної рівності; створити жіночий журнал для поширення ідеології та консолідації жіночих сил; необхідність національного та фізичного виховання; охорони жіночої праці, фахової жіночої освіти; гідної заробітної плати; активної участі у кооперативах. На сторінках преси також висловлено співчуття жінкам на Великій Україні, де вони позбавлені будь-яких прав, працюють на найгіршій роботі, мають незавершену освіту [34, с. 4; 35, с. 4; 36, с. 3].

Про масштабність конгресу, його непересічність, свідчать згадки про нього у закордонній пресі. Зокрема, британський популярний тижневик "Manchester Guardian" ("Манчестер Гардіан") подав аналітичну статтю. У ній автор, був присутній особисто на конгресі, зазначав, що з'їзд був ініційований, "щоб розбудити діяльність українського жіноцтва". Тут же згадав про кількість делегаток, очільників українського жіночого руху М. Рудницьку та С. Русову, опозицію до засідання (група католицьких жінок і крайньо націоналістична молодь). Його повідомлення було об'єктивним і схожим у висвітленні до газети "Діло" [55, с. 3].

Щодо української преси за кордоном ("Свобода", "Наше життя"), то у них також міститься коротенький відгук про УЖК: "Місто Станіславів підчас конгресу мало святочний вигляд. На конгресі були представниці Міжнародного Жіночого Союзу та Міжнародної Ліги Мира... українське жіноцтво показало свою активність, зорганізованість та вміння боротися за свої права й права свого народу" [3, с. 2].

Упродовж 1–9 серпня у газеті друкувалася промова М. Рудницької, виголошена на конгресі: "Сучасне міжнародне положення і завдання українського жіноцтва" [41, с. 2; 42, с. 2]. Зустрічалися аналітичні статті. Наприклад, за 6 серпня поміщено повідомлення "Думки по жіночі конгресі (Допис із Галичини)" Івана Галайди про перешкоди, які чинив польський уряд, щоб не допустити українок із Львова на з'їзд, заборонивши виїжджати їх поїздами із станції. Автор називає ці труднощі досить "дитинними" і підкреслює "... часи у нас тепер дуже тяжкі...робота народня виглядає тепер в значній частині інакше, як виглядала колись, перед 20 роками. То одно, то друге забороняють, отже треба на всі боки пробувати, та коли не мож перескочити – то підлізти. А все ж таки – при надзвичайній енергії, сприті роботячости – всеодно дасть ся зробити та неодно осягнути, особливо на полі так званої "малої національної роботи" [3, с. 2].

Таким чином, аналіз українських періодичних видань засвідчив наступне: по-перше, значну увагу громадськості до УЖК як непересічної, важливої події не тільки для жіноцтва, але й для всіх українці; як ще один крок у розвитку національної справи. Це підтверджують статті, які з січня 1934 р. вже активно почали висвітлювати підготовку до проведення з'їзду. По-друге, неоднозначність оцінок щодо конгресу.

На сторінках періодики ("Мета", "Громадський голос", "Вісті") з'являлися критичні статті, подекуди дискусійні ("Діло"), які здебільшого лежали в ідеологічній площині. По-третє, помітна наступна закономірність: на сторінках прихильників конгресу переважала інформація розкритого, детально викладеного характеру ("Діло", "Жіноча доля", "Нова зоря", "Свобода" та ін.), а у опонентів ("Вісті", "Мета" та ін.) – аналітичного. Залучення преси як історичного джерела у дослідженні жіночого руху допоможе всебічніше вивчити цю проблему, зокрема з боку освіченого прошарку населення.

Список використаних джерел

1. Богачевська-Хом'як М. Біле по білому. Жінки в громадському житті України 1884–1939 / М. Богачевська-Хом'як. – К.: Либідь, 1995. – 434 с.
2. Вільде І. Український Жіночий Конгрес / І. Вільде // Жіноча доля. – 1934. – С. 1.
3. Галайда І. Думки по Жіночій конгресі (Допис із Галичини) / І. Галайда // Свобода. – 6 серпня 1934. – С. 2.
4. Горобець Т. Під прапором жіночої солідарності / Т. Горобець // Діло. – 23 червня 1934. – С. 7.
5. Громадський голос. – 30 червня 1934. – С. 2.
6. Дучимінська О. Конгрес українського жіноцтва / О. Дучимінська // Мета. – 28 січня 1934. – С. 1.
7. Дядюк М. С. Жіночі організації Східної Галичини в контексті польсько-українського протистояння під час Першої Світової війни і у повоєнний період / М. С. Дядюк // Ucrainika Polonica. – 2007. – Вип. 1 – С. 221–235.
8. Жіноча доля. – 1 квітня 1934. – С. 4.
9. Жіночий конгрес // Діло. – 22 червня 1934. – С. 7.
10. Жіночий світ. – липень-серпень, вересень 1934. – С. 4–5.
11. За ідеологічні основи українського жіночого руху // Мета. – 29 квітня 1934. – С. 2–3.
12. Заклик до українського жіноцтва // Мета. – 22 квітня 1934. – С. 3.
13. Маланчук-Рибак О. Ідеологія і суспільна практика жіночого руху на західноукраїнських землях XIX – першої третини XX ст.: типологія та європейський культурно-історичний контекст: Монографія / О. Маланчук-Рибак. – Чернівці: Книги – XXI, 2006. – 500 с.
14. Маланчук-Рибак О. Українські жіночі студії: історіографія та історіософія / О. Маланчук-Рибак. – Львів: Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові, 1999. – 54 с.
15. Маланчук-Рибак О. Жіночий рух на західноукраїнських землях (кінець XIX – 30-і роки XX ст.) / О. Маланчук-Рибак // Жіночі студії в Україні: жінка в історії та сьогодні / За ред. Л.Смоляр. – Одеса: Астропринт, 1999. – С.110–128.
16. Мірна З. Вражіння з Українського Жіночого Конгресу в Станіславові / З. Мірна // Жіноча доля. – 1934. – С. 1.
17. Могутня маніфестація українського жіноцтва // Діло. – 27 червня 1934. – С. 2–3.
18. На Жіночий конгрес // Діло. – 18 квітня 1934. – С. 1.
19. Нагачевська З.І. Педагогічна думка і просвітництво у жіночому русі Західної України (друга половина XIX ст. – 1939 р.) / З. І. Нагачевська. – Івано-Франківськ: Підприємство Третяк І.Я., 2007. – 764 с.
20. Нова зоря. – 28 червня 1934. – С. 3.
21. Павлюх М. Зародження польської жіночої преси у Львові та Галичині: політичні економічні суспільні умови та історіографічні особливості польського пресознавства (1840–1939) / М. Павлюх // Вісник Львівського університету. Серія журналістика. – 2011. – Вип. 34. – С. 168–180.
22. Перед Жіночим конгресом // Мета. – 8 квітня 1934. – С. 6.
23. Перед Жіночим конгресом // Діло. – 20 травня 1934. – С. 5.
24. Перед Жіночим конгресом // Діло. – 15 червня 1934. – С. 4.
25. Перед Жіночим конгресом // Діло. – 16 червня 1934. – С. 2.
- 26.

Передирій В. Жіноча доля на тлі доби: (Літопис жін. руху у світлі укр. вид.) / В. Передирій, Н.Сидоренко, Т. Старченко. – Дослідниц. центр історії укр. преси. – К., 1999. – 120 с. 27. Перед Українським жіночим конгресом // Діло. – 22 червня 1934. – С. 1. 28. Перший день Українського жіночого конгресу у Станіславові // Діло. – 25 червня 1934. – С. 1. 29. Привіти на першому засіданні УЖК // Діло. – 27 червня 1934. – С. 1. 30. Промова голови СУ Мілени Рудницької // Діло. – 27 червня 1934. – С. 4–5. 31. По Українським жіночим конгресі // Діло. – 2 липня 1934. – С. 5. 32. Проти лукавства // Громадський голос. – 17 червня 1934. – С. 2. 33. Рубель А. Хроніка філії Союзу Українок у Станіславові / А. Рубель. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2009. – 128 с. 34. Резолюція У. Ж. К. // Діло. – 2 липня 1934. – С. 4. 35. Резолюції У. Ж. К. // Діло. – 6 липня 1934. – С. 4. 36. Резолюції У. Ж. К. // Діло. – 7 липня 1934. – С. 3. 37. Резолюції Конгресу // Жіноча доля. – 1 серпня, 15 серпня, 1 вересня 1934. – С. 14–15. 38. Роль жінки в житті нації // Вісті. – 29 березня 1934. – С. 4. 39. Рудницька М. "Назадництво" й "опортунізм" "Союзу Українок" / М. Рудницька // Діло. – 13 квітня 1934. – С. 3. 40. Рудницька М. Сучасне міжнародне положення і завдання українського жіноцтва / М. Рудницька // Свобода. – 1 серпня 1934. – С. 2. 41. Рудницька М. Сучасне міжнародне положення і завдання українського жіноцтва / М. Рудницька // Свобода. – 2–9 серпня 1934. – С. 2. 42. Рудницька М. Український жіночий конгрес / М. Рудницька // Діло. – 7 квітня 1934. – С. 5. 43. Рудницька М. Шум довкола Жіночого Конгресу / М. Рудницька // Діло. – 4 квітня 1934. – С. 3–4. 44. Савчук Б. Жіноцтво в суспільному житті Західної України (остання третина XIX ст. – 1939 р.) / Б. Савчук. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 1998. – 280 с. 45. Станіславів перед У. Ж. К. // Діло. – 18 травня 1934. – С. 5. 46. Український жіночий конгрес // Діло. – 4 січня 1934. – С. 3–4. 47. Український жіночий конгрес наближається // Діло. – 4 червня 1934. – С. 2. 48. У. Ж. К. 5-ий день конгресу // Діло. – 30 червня 1934. – С. 3. 49. У. Ж. К. у Станіславові // Діло. – 28 червня 1934. – С. 1. 50. У. Ж. К. 4-ий день конгресу // Діло. – 29 червня 1934. – С. 6. 51. Як виглядає програма УЖК // Діло. – 7 червня 1934. – С. 2–3. 52. У. Ж. К. черговий фаєрверок опортуністичного табору // Вісті. – 15 березня 1934. – С. 3. 53. Українські жінки раду радять // Мета. – 1 липня 1934. – С. 3–5. 54. Участь жінки в українському письменстві // Діло. – 11 липня 1934. – С. 3–4. 55. Ukrainian Women's Congress // Manchester Guardian. – 13 July 1934. – S. 3.

Вера Кочкодан

УКРАИНСКАЯ ПРЕССА ОБ ЖЕНСКОМ КОНГРЕССЕ В СТАНИСЛАВОВЕ 1934 ГОДА

В статье исследованы отзывы украинской прессы о Женском Конгрессе 23–27 июня 1934 г., включая и этап его подготовки. На основе источниковой базы ("Дило", "Цель", "Известия" и др.) доказано заинтересованность периодических изданий данной событием как шага, не только к организационному и идеологическому развитию женского движения, но и к украинской нации. Одновременно это свидетельствует и о попытке прессы донести объективную информацию о женищинах к образованному читателю. Детализированные сообщения дают возможность все-сторонне осветить состояние функционирования женского движения в Восточной Галичины в 1934 г.

Ключевые слова: украинская пресса, женское движение, Украинский Женский Конгресс, "Дило", "Союз Украинок".

Vira Kochkodan

UKRAINIAN PRESS ABOUT WOMEN'S CONGRESS IN STANISLAVIV 1934 YEAR

In the article the Ukrainian press reviews about Women's Congress June 23–27, 1934, including the stage of preparation. Based on the source database ("Dilo", "Meta", "News", etc.). Shown interest periodicals this event as a step, not only for organizational and ideological development of the women's movement, but also to – Ukrainian nation. However, this is evidenced by the attempts of the press to convey objective information about the womenfolk to educated readers. Detailed messages allow comprehensive highlight the state of functioning of women's movement in eastern Galychyna in 1934th year.

Key words: Ukrainian press, women's movement, Ukrainian congress, "Dilo", "The Union of Ukrainian Women".